

Coses de dones

«Parlant amb totes les dones que m'expliquen les seves experiències, em sento part de la resistència que ha d'anar més enllà dels espais íntims»

Una de les millors característiques de les xarxes socials és que fan fàcil posar de manifest la generositat de la gent. Per coses de feina buscava testimonis de persones que hagin viscut la menopausa, vaig dir-ho a Twitter i en poques hores hi havia desenes de dones que s'oferien a explicar-me el que calgués. Experiències íntimes, preguntes difícils. I companyes, amigues, desconegudes, que m'escriuen, disposades a compartir. La pregunta estava redactada de manera que si hi havia algun home trans o alguna persona de gènere no binari que s'hi animés, s'hi pogués incloure, però totes les respostes, de moment, són de dones.

Si tot això que estic escrivint acaba en un llibre, és possible que hagi de respondre la pregunta "per què escrius sobre coses de dones?", així de clara o dissimulada en sobreentesos diversos. Fins ara la resposta era "perquè em dona la gana", però potser és hora d'elaborar una mica més i afegir-hi "perquè necessito saber". No és casual que passi els quaranta i de cop m'interessi la menopausa; me la veig bastant a sobre. I m'adono que, més enllà de la idea general "les ties es tornen boges i després els passa", no se m'ha transmès cap altra informació sobre el tema. Em nego a acceptar la idea que ens tornem boges, em nego a acceptar que no se me'n digui res més.

Entre les respostes que he pogut llegir fins ara, hi ha idees que es repeteixen: no en sabia gran cosa, el meu entorn no entenia res, em va sorprendre com va ser. I algunes dones amb malalties com l'endometriosi que van suportar anys de dolors menstruals intensíssims que els metges descartaven amb un "és normal que et faci mal la regla?", fins que una intervenció d'urgència evidenciava que no, que no era normal, i que es podrien haver estalviat molt de patiment si hi hagués hagut una mica més d'interès en les "coses de dones?".

El biaix de gènere en la medicina, mata. De vegades literalment, de vegades ens dificulta la vida. Els efectes secundaris que van fer aturar les proves de l'anticoncepció hormonal masculina, són més suaus que els que té l'anticoncepció hormonal femenina, que no només està en circulació, sinó que és recomanada per molts ginecòlegs. Fins als anys 90 (del segle XX!) no es van començar a incloure dones de manera generalitzada en els estudis mèdics, i encara avui hi ha un biaix racista important. Si no ets un home blanc, és fàcil que el que diu el prospecte dels medicaments que et prens no se t'apliqui tant com voldries.

Contra aquesta discriminació en la inversió de recursos de recerca, entre nosaltres ens passem informacions, remeis, avisos. El que fem ara en trobades no mixtes formals o informals és exactament el que feien les meves tietes i les seves amigues a les cuines: preguntar "a tu també et passa??", buscar respostes, oferir solucions.

I és per tot això que escric "coses de dones". Perquè escriure és investigar, pensar, preguntar, escoltar, reelaborar. Perquè, en una societat que considera que els meus problemes, els meus reptes, les meves inquietuds, fins i tot les meves malalties, són de segona, em nego a creure-ho. Perquè parlant amb totes les dones que m'expliquen les seves experiències, em sento part de la resistència que ha d'anar més enllà dels espais íntims. Perquè em dona la gana, sí. I perquè gràcies a la lluita de moltes de les que han vingut abans, puc.